

forespørge, hvorledes man indenfor Regeringen mener, den næste Vinter skal forme sig paa dette Omraade.

Det Parti, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale, har jo ikke alene ved Aldersrentelovens Behandling, baade i Folketinget og i dette høje Ting, peget paa disse Forhold, baade de lave Takster og Brændselsforholdene, men har søgt, da Loven var til Behandling, at faa Reglerne herom ændret, og har sidst for ganske nylig ved et i Folketinget indbragt Lovforslag stillet Forslag om en rimelig Ændring af Aldersrentetaksterne og i en særlig Paragraf om Ydelse af Hjælp til Anskaffelse af Brændsel. Vi har forudset, at det vilde blive nødvendigt, og vi har ønsket dette Forhold ordnet i selve Loven, saaledes at man indenfor Kommunerne fik en fast Ramme at arbejde under. Som Forholdene ligger, har vi ikke kunnet formaa de andre Partier til at fremme det af mit Parti i Folketinget stillede Forslag, og jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale det Lovforslag, der nu er til Behandling.

Den højtærede fungerende Indenrigsminister omtalte i sine indledende Bemærkninger de Henvendelser, der fra adskillige Kommuner var rettet til Indenrigsministeriet. Han skildrede, hvorledes Indenrigsministeren havde udsendt et Cirkulære med Anmodning til Kommunerne om at tilbageholde Midler af den Aldersrentenyderne tilstaaede Rente for derigennem at opspare en vis Sum til Brændsel, naar Vinteren meldte sig. Man er senere gaaet bort fra dette Synspunkt og har ganske naturligt maattet gaa bort derfra, da det sikkert strider mod Lovens Bogstav. Loven har givet de gamle en fast Takst, Ret til en bestemt Sum, og jeg kan ikke se, at man saa senere ved et Cirkulære kan komme og tilbageholde nogle af disse Midler til Opsparing til Brændsel, tilmed naar vi ved, hvor smaa særlig de laveste Takster og især for enlig stillede Personer er. Jeg tror, at den højtærede fungerende Indenrigsminister vilde have sig meget frabedt, at Staten tilbageholdt visse Summer af den højtærede Ministers Gage for at bestemme, hvilket Forbrug Ministeren skulde anvende disse Penge til. Jeg tror, at den ærede Minister ligesom alle vi andre selv vil bestemme, hvorledes han vil bruge sine Penge. Derfor var det sikkert en forkert Bane at komme ind paa at ville deklassere Aldersrentenyderne og være Formynder for dem med Hensyn til en Del af de ringe Midler, de er i Besiddelse af.

Det Lovforslag, som her foreligger til

Behandling, og som jeg under de nuværende Forhold paa mit Partis Vegne skal anbefale, er selvfølgelig ikke det, vi Socialdemokrater kunde ønske gennemført. Naar vi har talt om Hjælp til Aldersrentenyderne, er der Gang paa Gang blevet sagt, at vi fra Socialdemokratiets Side kun ønskede at give Overbud. Det er noget, man siger i Agitationen, men det passer jo ikke med de virkelige Forhold. De ærede Medlemmer, som er bekendt med det Lovforslag, der er stillet af Socialdemokratiets Aldersrenteutvalgsmedlemmer i Folketinget, vil vide, at de Takster, som her var foreslaaet, var ikke Overbudstakster, det var de Takster, som fandtes i det Forslag, den højtærede Indenrigsminister fremsatte i Folketinget den 22. Januar 1922. Vi har altsaa holdt os til de Takster, som den ærede Ordfører for Venstre i Folketinget den Gang betegnede som det aller mest nødvendige, som de gamle kunde have, men som man ikke blev staaende paa, som man i Folketingsudvalget forringede betydeligt og ganske alvorligt. Disse Takster ønskede vi gennemført sammen med en Brændselshjælp paa 75 Kr. for et samlevende Ægtepar og 50 Kr. for en enligstillet. Jeg tror, det ærede 11te Medlem for 5te Kreds (Olga Knudsen) ved rigtig at gaa i Rette med sig selv vil give mig Ret i, at mindre kan et Menneske ikke have til Brændsel gennem en lang Vinter. Det ærede Medlem udtalte, at de Takster, 35 og 40 Kr., som dette Forslag hjemler, ikke er grebet ud af Luften. Jeg fik ikke rigtig fat paa, hvor det var, man havde faaet disse Tal fra, jeg fik kun fat paa den Bemærkning, at de var ikke grebet ud af Luften. Jeg vil gerne henstille til det ærede Medlem at forestille sig, hvorledes de Forhold maa blive, som de gamle skal leve under, naar en enkelt Person faar 35 Kr. og et samlevende Ægtepar 40 Kr. til Disposition til Opvarmning af deres smaa 1- og 2-Værelses Lejligheder en lang Vinter igennem. Med de Brændselspriser, vi har nu, vilde jeg ikke ønske min bitreste Fjende — hvis jeg har nogen Fjende, jeg ved ikke af det —, at han skulde lye et Liv, hvor han kun havde 40 Kr. at opvarme en Lejlighed for en Vinter igennem. Den mest vidtdrevne Sparsommelighed forslaar jo ikke til under saadanne Forhold at skabe saadanne Vilkaar, at de gamle kan leve nogenlunde taaleligt Vinteren igennem; vi ved jo, at de gamle lettere kommer til at fryse end yngre og mere blodrige Mennesker.

Den højtærede Minister oplyste, at i § 3 var under Behandlingen i Folketinget